

Имало едно време двама братя. Единият билъ богатъ и ималъ три сина. Другиятъ пъкъ билъ беденъ и ималъ три дъщери.

Този съ тритъ сина, когато заминувалъ покрай брата си съ тритъ дъщери, думалъ му: „Добро утро, съ тритъ купища!“

Единъ денъ братътъ съ тритъ дъщери седълъ у дома си замисленъ. Най-малката дъщеря, като гледала баща си тъй загриженъ, попитала го:

— Татко, да ми кажешъ, що си се толкова умислилъ?

— Да ти кажа, щерко! То не е за криене. Винаги, кога замина покрай чича ти, все ми дума: „Добро утро, съ тритъ купища“, а не ще да ми рече: „Добро утро, брате!“

Тогавя дъщерята рекла:

— Ти пъкъ, татко, да му отговаряшъ: Далъ ти Богъ добро, съ тритъ златни сина!“

Минало се, що се минало

и братята се срещнали. Единиятъ пакъ рекълъ:

— Добро утро, съ тритъ купища!

Другиятъ братъ отговорилъ:

— Далъ ти Богъ добро, съ тритъ златни сина!

— Златни сж я, а твоитъ дъщери сж купища и купища ще си останатъ!

Вечеръта бащата казаалъ на дъщеритъ си, що му отговорилъ чичо имъ. Тогавя най-малката дъщеря рекла:

— Нали той има три златни чеда, а ти — три купища, пратете на чужбина по печалба одного отъ тѣхъ и една отъ насъ. Азъ нека бжда отъ насъ. Тогавя ще се види, кои сж златни чеда, дали неговитъ, или ние.

Съгласили се братята да пратятъ на печалба презъ море единъ отъ синоветъ и най-малката дъщеря. Момата си препекла 60 хлѣба, а момчето зело отъ баща си много пари